

foregår på særlige anlæg. I nr. 1 fastslås det samtidig, at det forhold, at en proces afgiver varme til omgivelserne, ikke betragtes som en indirekte opvarmning af rummet. Dog begrænses tilbagebetalingen i det omfang, der installeres særlige anlæg med det formål at udnytte procesvarmen som rumvarme, jf. stk. 6. F.eks. får et støberi tilbagebetaling, selv om smelteovnen direkte afgiver varme til omgivelserne. Da hoteller, kantiner, restauranter og detailudsalgsbutikker stort set kun anvender olie, kul og gas til rumopvarmning, foreslås det af administrative årsager at afskære disse områder fra tilbagebetalingen. Det samme gør sig gældende for anvendelse af mineralolieprodukter, kul og gas i komfurer og kogeplader.

For det andet foreslås det i stk. 5, nr. 2, at ligestille de former for opvarmning af rum, som i udpræget grad har karakter af procesopvarmning, med anden varme, som der ydes tilbagebetaling for. Afgrænsningen over for almindelig rumvarme består i, at rummet skal være særligt indrettet til forarbejdning af varer, der skal opvarmes, og rummets driftstemperatur skal være mindst 45°C. Visse rum anvendes både som male- og tørrekabiner. Når rummet anvendes som malekabiner, vil temperaturen typisk være under 45°C. Det foreslås, at forbruget af varme i disse rum berettiger til tilbagebetaling, såfremt rummet har en driftstemperatur på 45°C, når det anvendes som tørrekabiner.

For det 3. foreslås det, at der under alle omstændigheder er adgang til tilbagebetaling for de processer, som er omfattet af listen over særligt energiintensive processer i CO₂-afgiftsloven, f.eks. drivhuse. Herudover friholdes opvarmning af staldbygninger og forbruget af varmt vand i disse.

Endelig foreslås det i nr. 4, at når samme anlæg forsyner virksomheder med både rumvarme og procesvarme, kan der ske en forholdsmæssig tilbagebetaling, hvis virksomheden installerer de nødvendige målere.

I stk. 6 foreslås det dog, at i det omfang procesvarmen efterfølgende sælges som fjernvarme eller udnyttes i radiatorer eller lignende, nedsættes tilbagebetalingerne med et beløb, som svarer til den afgift, der skulle være betalt, såfremt varmen var blevet fremstillet direkte med henblik på rumopvarmning, dvs. 42,5 kr. pr. GJ varme. Sælges varmen til f.eks. et fjernvarmenet, udgør nedsættelsen dog højst 42,5 pct af vederlaget for varmeleverancen. Ved det samlede vederlag forstås såvel vederlag, som afregnes i forhold til den leverede mængde varme, som faste bidrag. Bestemmelsen vil dog ikke omfatte leverancer for virksomheder, der tidligere har fået dispensation, jf. stk. 7.

Det foreslås samtidig i stk. 8, at ligestille nedsættelsen af tilbagebetalingen med en egentlig afgift, så momsregistrerede virksomheder kan få tilbagebetalt nedsættelsen i samme omfang som afgiften godtgøres af en tilsvarende leverance fra et fjernvarmeværk.

Til § 2

Bestemmelserne i § 2 medfører, at bestemmelserne i § 1 også kommer til at omfatte kulafgiften.

Til § 3

Bestemmelserne i § 3 medfører, at bestemmelserne i § 1 også kommer til at omfatte elektricitet, dog foreslås en mulighed for særlig opgørelse af den forbrugte elektricitet til ikke tilbagebetalingsberettigede formål. Udnyttes varme fremstillet ved elektricitet til andet end procesformål, nedsættes tilbagebetalingen efter de samme principper som i mineralolieafgiftsloven.

Virksomhederne kan vælge mellem tre opgørelsesprincipper for den ikke tilbagebetalingsberettigede elafgift. For det første kan opgørelsen baseres på en måling af selve elforbruget – alternativt kan den fremstillede mængde varme måles. I praksis kan det dog være vanskeligt at benytte denne metode for radiatorer m.m., mens der vil være en mulighed for vandvarmere. Såfremt opgørelsen baseres på varmfremstilling, lægges der 10 pct. til af hensyn til konverteringstab. Endelig har virksomheden mulighed for at opgøre forbruget efter en standardsats. Den mest retvisende metode er den første, og satserne er fastsat, så den ofte vil være attraktiv. Valgfriheden er foreslået af hensyn til virksomhedens administrative omkostninger.

Forslaget om ændring af elafgiftsloven skal ses i lyset af, at elektricitet kun i mindre omfang anvendes til rumopvarmning. Forslaget har derfor også karakter af en værnsbestemmelse mod øget anvendelse af elopvarmning.

Til § 4

Bestemmelsen indeholder ikrafttrædelses- og overgangsregler, herunder indfasningen.

EU-Kommissionens godkendelse efter statsstøttereglerne skal foreligge, før bestemmelserne kan sættes i kraft.

Det foreslås derfor, at skatteministeren fastsætter ikrafttrædelsen. Loven kan dog tidligst træde i kraft den 1. januar 1996.